

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/196/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219331
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2013:3812219331.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporkyni Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a.

Odporkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch a žiadal, aby súd medzitímnym rozsudkom rozhodol tak, že Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXs dlžníkom (povinným I. T.) zákonom stanovenej lehote a odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 374,33 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnil i trovy konania.

Uviedol, že Okresný súd Prievidza zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane navrhovateľa a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

Navrhovateľ v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa § 38 a nasl. z. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok), zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX s dlžníkom XXXXX/XXXX.T..

Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 11118/2011. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne, predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom stanovenej dobe.

Poukázal na § 44 odst. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a § 44 odst. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011. V súvislosti s účinným Exekučným poriadkom platnom v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011 uviedol, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Upozornil na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky stáleho rozhodcovského súdu v zmysle z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní v znení neskorších zmien a doplnkov. Ide tu teda o rozsudok rozhodcovského súdu.

Podľa navrhovateľa v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Poukázal na § 44 odst.2 Exekučného poriadku platného od 1.2.2002 do 31.5.2010, v zmysle ktorého podľa navrhovateľa v exekučnom konaní sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica.

Exekučný súd napriek tomu, že vec nie je prejednaná, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 4.1.2012 (konanie pritom začalo 15.6.2011) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 203 dní).

Ďalej uviedol, že dňa 2.7.2009 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času a požadoval nielen o oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj o konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie poverenia. Dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania a žiadal aj o konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Ďalšiu takúto žiadosť podal 13.11.2009 a 25.2.2010. Dňa 30.8.2010 podal sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieskumy v konaní a namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času. Ďalšiu sťažnosť podal dňa 23.11.2010 a 25.5.2011 na prieskumy v konaní a nesprávny procesný postup súdu.

Uviedol, že navrhovateľ nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu a nedisponuje ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi.

Hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore s § 44 odst.2 Exekučného poriadku. V uvedenej veci neexistuje podľa navrhovateľa okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieskumami tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 odst. 2 Ústavy SR.

Poukázal na to, že o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody sa dozvedel po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Navrhovateľ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, v ktorej zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti a udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70 eur, na udržanie a správu informačného systému 40 eur a na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné údaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 eur. Celkom vynaložil náklady vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne

v sume 125 eur. Táto suma by nezaťažovala navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Dodal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len z nepomernými ťažkosťami.

Navrhovateľ uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonom stanovenej dobe spojených s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 odst.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Uviedol, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a exekučným súdom k insolventnosti povinného. Navrhovateľ by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je preto potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu.

Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol aj ďalšie dôvody - neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať za vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa spojených s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvoláva u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti; úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov; nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sankcia vo výške 20.000 Sk, t. j. cca 660 eur. Poukázal na viacero nálezov Ústavného súdu SR.

Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu 374,33 eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny Ústavného súdu SR, teda 660 eur za rok.

Navrhovateľ sa domáha podanou žalobou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza.

Navrhovateľ postupoval podľa ustanovenia § 15 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, pričom odporca v čase podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú i právnu argumentáciu tvrdí, že je nutné deklarovať porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 odst. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaisteného článkom 6 odst. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; deklarovať porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 odst. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 odst. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite; deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Prievidza), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty; a nahradiť tak navrhovateľovi majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a/ a b/ a princípov právneho štátu označených pod písm. b/.

Navrhovateľ vzniesol i námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Prievidza. Uznesením Krajský súd Trenčín zo dňa 30.10.2012 č. k. 4NcC 636/2012 rozhodol, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Prievidza vo veci pod sp. zn. 8C 196/2012. Ďalším uznesením Krajský súd Trenčín zo dňa 24.1.2013 č. k. 4NcC 23/2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Ľudmila Škvaridlová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C 196/2012.

Odporkyňa navrhla návrh zamietnuť.

Uviedla, že návrh navrhovateľa je zmätočný, nakoľko v jednotlivých žalobných návrhoch sa vyskytujú viaceré nedostatky, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Odporkyňa namietala, že navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Navrhovateľ uviedol časť dôkazov, ale najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám.

Odporkyňa zdôraznila, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, ktorým mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačením spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosti exekučného súdu (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 211/2012, sp. zn. IV.ÚS 366/2012, sp. zn. IV.ÚS 374/2012). Odporkyňa poukázala na ustanovenie § 43 odst.1 O.s.p. z dôvodu, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Z návrhu nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje škodu, keď v návrhu sa tituly prelínajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si uplatňuje nárok. Tiež nie je zrejmé, či si navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia zákonom stanovenej lehote.

K prietahom uviedla, že navrhovateľ uvádza len postupy, ktoré podnikol na ich odstránenie, ale nie je možné žiadosť o informáciu o stave konania považovať za riadny opravný prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. V súvislosti s tým poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR, nález z 3.5.2011 č. k. III.ÚS 69/2011. To, že navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. Navyše odporkyňa má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. K podmienkam uplatnenia nároku na súde poukázala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 jej boli doručené dňa 23.4.2012. Už v mesiaci september 2012 bol okresnému súdu doručený žalobný návrh, teda je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. V súvislosti s tým poukázala na § 15 odst. 1, § 16 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších zmien a doplnkov. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je v zmysle § 16 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občiansko-súdne konanie. Preto odporkyňa má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Odporkyňa dodala, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, ktoré adresovala navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporkyni bola doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy a podobne. V podstate navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 odst.1 písm. a/ cit. zákona, návrh navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

K podmienkam úspešnosti uplatnenia nároku na náhradu škody uviedla, že z. č. 514/2003 Z. z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci :

1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
2. vznik škody,
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, konkrétne k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia exekútorovi po 15-dňovej lehote pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie zákonom stanovenej lehote odkázala na ustanovenie § 9 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením nepredložil. Zdôraznila, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie § 46 odst.1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní. To sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania.

Poukázala na ustanovenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011, z ktorého jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu. Toto znenie je účinné od 1.6.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný z. č. 102/2011 Z. z., to znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola teda podaná žiadosť na vykonanie exekúcie na súd po 1.6.2011, z uvedeného je jednoznačné, že návrh je v tejto časti neopodstatnený.

Zdôraznila, že z dikcie ustanovenia § 44 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku vyplýva, že lehote 15 dní sa nevzťahovala na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o dôležitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. V súvislosti s tým poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č. k. IV.ÚS 60/2011, uznesenie NS SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo 146/2011 a iné. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že je povinnosť súdu ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a podobne.

Poukázala aj na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že ani na samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejme, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K prietahom konania, na ktoré poukazuje navrhovateľ a z týchto tvrdených prietahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj majetkovej škody poukázala v prvom rade na ustanovenie § 9 odst. 2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. V zmysle tohto zákonného ustanovenia konajúci súd o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prietahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Navrhovateľ v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť preukázania a teda odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Konajúci súd o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdom alebo Ústavným súdom SR. V súvislosti s tým poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3.10. 2012 I.ÚS 476/2012. Z tohto rozhodnutia okrem iného vyplýva, že za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní, v ktorej Ústavný súd SR nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05). „Ústavný súd SR zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva sťažovateľky, resp. že doba konania vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa článku 48 odst.2 Ústavy SR, resp. práva podľa článku 6 odst.1 Dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (n.m. II.ÚS 93/03)“.

Odporkyňa záverom na vyššie uvedené nepovažuje za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní. K hmotnoprávnej námietke premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom uviedla, že podľa § 19 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia rozhodnutia).

Ak mala vzniknúť navrhovateľovi škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku, teda premlčacia lehota uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené, odporkyňa vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009 (t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporkyňi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K materiálnej škode 125 eur poukázala na ustanovenie § 17 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z., z ktorého vyplýva, že uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. nevyhnutne preukázať existenciu škody. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje sú len hypotetické. Pri vyčíslení škody v žalobe neuvádza, či vecné náklady predstavujú podľa § 17 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. S poukazom na definíciu škody a ušlého zisku nie je možné domáhať sa na ich náhradu podľa z. č. 514/2003 Z. z.. Navyiac na preukázanie vzniku majetkovej škody navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce škodu. Poukázal tiež na to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov.

Ďalšie položky majetkovej škody sú veľmi všeobecné a účelové. Zdôraznila, že skutočnú škodu je potrebné dokázať listinnými dôkazmi, resp. inými skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody zo strany navrhovateľa a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené.

Odporkyňa na základe vyššie uvedených skutočností, ktoré uviedla je toho názoru, že nemôže zodpovedať a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil.

Navrhovateľ nepreukázal jednak vznik škody a ani jej výšku.

K nemajetkovej ujme, ktorej sa navrhovateľ vo svojich žalobných návrhoch domáha v pomernej výške k čiastke 660 eur (ktorú v niektorých prípadoch v nálezoch Ústavný súd SR priznal za prietahy) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, pričom má ísť o spravodlivú satisfakciu za utrpentý zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré navrhovateľ uplatňoval jednotlivito podaním všetkých návrhov na začatie občiansko-súdneho konania. Poukázala na ustanovenie § 17 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z.. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Tiež poukázala na ustanovenie § 17 odst. 3 cit. zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na :

1. osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
2. závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
3. závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
4. závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Navrhovateľ v návrhu uvádza dve skutočnosti, od ktorých odvíja náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V prvom rade na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodol o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy, pričom je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadné okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur alebo 663,80 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. V druhom prípade uviedla, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy spoločnosť uplatňuje ako právnická osoba. Zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, žalobný návrh nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“.

Odporkyňa zdôraznila, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporkyňa nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako aj to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. K aspektu prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu uviedla, že praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, o čom svedčí článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, boli predmetom až záujmu Európskej komisie, pričom súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa, a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Preto ani súdna moc nemôže opomenúť podrobnejšie skúmať akékoľvek konanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na samotné posúdenie nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného súdu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odporkyňa považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, hlavne čo sa týka charakteristiky jeho podnikateľskej činnosti. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy zo štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Aplikujúc ustanovenie § 17 odst. 3 z. č. 514/2003 Z. z., po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia navrhovateľa, minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následku, ktoré navrhovateľovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa odporkyne navrhovateľovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy.

V príčinnej súvislosti poukázal na ustanovenie § 5 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Poukázal na § 9 odst.2 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa tohto zákona je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia, vzniku škody pri nemajetkovej škode) preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Odporkyňa je toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu namietanom v konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Odporkyňa sa domnieva, že za stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že navrhovateľ si uplatňuje ničím

neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Keďže navrhovateľ nepreukázal základné zákonné podmienky, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle z. č. 514/2003 Z. z., žalobný návrh považuje za neopodstatnený a navrhol v celom rozsahu žalobu zamietnuť. Uplatnila si náhradu trov konania.

Súd určil termín pojednávania na 29.10.2013, na ktorý sa navrhovateľ nedostavil, doručenie vykázané mal 17.9.2013. Súdu zaslal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a navrhol zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu a v prejednávanej veci nepokračovať. Zároveň predložil aj návrh na doplnenie dokazovania. Uviedol, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporkyňa. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu a žiadal, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní. Ďalej uviedol, že mu nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza a trval na tom, aby mu toto rozhodnutie KS bolo doručené, že sudcovia OS Prievidza z prejednávania veci nie sú vylúčení, lebo má záujem sa proti tomuto rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podať sťažnosť na Ústavný súd SR. Odporkyňa sa na pojednávanie nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 17.9.2013, svoju neúčast' ospravedlnila z dôvodu hospodárnosti konania a odkázala na svoje vyjadrenie a zároveň súdu zaslala i vyjadrenie k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa.

Súd odročil pojednávanie za účelom doručenia uznesenia KS o nevyhlúčení sudcov právnomu zástupcovi navrhovateľa a odporkyňi na deň 17.12.2013 o 9.30 hod. na dv. č. 31.

Navrhovateľ súdu predložil poštou návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu určené na 29.10.2013 zo dňa 25.10.2013, doručené Okresnému súdu Prievidza dňa 12.11.2013.

Súd určil ďalší termín pojednávania na 17.12.2013, na ktorý sa navrhovateľ a právny zástupca navrhovateľa nedostavili, doručenie vykázané mali dňa 5.11.2013. Svoju neúčast' neospravedlnil a nežiadal súd o odročenie pojednávania. Odporkyňa sa na pojednávanie nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 5.11.2013. Svoju neúčast' ospravedlnila e-mailom dňa 12.12.2013 z dôvodu hospodárnosti konania a odkázala na svoje písomné stanovisko nachádzajúce sa v súdnom spise. Ospravedlnila sa i listom zo dňa 11.12.2013 z tých istých dôvodov a nežiadala o odročenie pojednávania.

Súd pojednával bez prítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - uznesenie KS Trenčín č.l. 17, uznesenie KS Trenčín č.l. 22, uznesenie OS Prievidza č.l. 28, vyjadrenie Okresnej prokuratúry Prievidza č.l. 29, doplnenie návrhu navrhovateľa č.l.30, odvolanie č.l. 31, vyjadrenie odporkyne č.l. 36-41, pripojená listina č.l. 42 - 45, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania na 29.10.2013 č.l. 67-68, 71-72, ospravedlnenie odporkyne č.l.73 - 74 a pripojený spis OS Prievidza č. k. 16Er 2641/2011 a zistil tento skutkový stav:

Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er 2641/2011 súd zistil, že žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorského úradu so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava zo dňa 8.8.2011 bola doručená Okresnému súdu Prievidza dňa 15.8.2011. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 01878/11, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 5.4.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 2.5.2011 a vykonateľnosť 5.5.2011. Stály rozhodcovský súd dňa 5.4.2011 sp. zn. SR 01878/11 rozhodol, že povinný (Xá) je povinný oprávnenému (POHOTOVOST' s.r.o.) zaplatiť sumu 914,87 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 914,87 eur od 5.12.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 914,87 eur od 24.1.2011 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 266,78 eur, a to všetko

do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.5.2011 a vykonateľnosť dňa 5.5.2011.

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 28.11.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 16Er 2641/2011, EX 11118/11 celosti zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.2011.

Ďalším rozhodnutím Okresný súd Prievidza z 21.2.2012 exekučné konanie zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.3.2012.

Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, ktoré spočíva v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému Jarmile Krčovej (16Er 2641/2011) súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 3 odst.1 písm. d/ z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení platnom v čase podania žiadosti na Okresný súd Prievidza), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 odst.1 písm. a/ bodu 1 cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 odst.1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 odst.1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 odst.2 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 odst.1 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 odst. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo, ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčil začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 odst.1 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 odst. 2 cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 odst. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 odst. 3 cit. zákona, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 odst. 2 z. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku, platného od 1.6.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v znení neskorších zmien a doplnkov, exekučný titul sa nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 odst. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 platila právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 odst. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v platnom znení. Z. č. 144/2010 Z. z. bol novelizovaný Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.6.2010 a táto novela vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

Z. č. 102/2011 Z. z. bol novelizovaný Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.6.2011 a § 41 odst.2 písm. d/ bol doplnený o rozhodcovský rozsudok, ako exekučný titul.

V zmysle právnej úpravy vyššie uvedenej po 1.6.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd zastáva názor, vychádzajúc z výslovného znenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne.

Pri posúdení nároku navrhovateľa a platnej právnej úpravy v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia musela byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci uvedené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Navrhovateľ sa domáhal voči odporkyni návrhom doručeným priamo odporkyni dňa 23.4.2012 predbežného prerokovania a uspokojenia nároku na náhradu škody podľa § 15 odst.1 a § 16 odst.4 z. č. 514/2003 Z. z.. Návrh podal na Okresný súd Prievidza vo veci majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dňa 27.9.2012. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ návrh nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale podal ho už skôr. Preto je nárok navrhovateľa uplatnený na súde predčasne.

Navrhovateľ sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k rozhodnutiu o žiadosti o vydanie poverenia nedošlo zákonom stanovenej lehote 15 dní. Súd preto zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je tu dôvod na náhradu škody, resp., či vôbec škoda navrhovateľovi vznikla. Súd neskúmal, či došlo v danom prípade k prieťahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp., či vôbec navrhovateľovi nejaká škoda vznikla. V čase podania návrhu na vydanie poverenia bolo možné vydať poverenie na základe aj rozhodcovského rozsudku v zmysle platnej právnej úpravy. Tak ako súd uviedol už vyššie, novelou Exekučného poriadku účinnou od 1.6.2011 neexistovala lehota v exekučnom konaní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky, preto exekučný súd nerozhodol po zákonom stanovenej lehote 15 dní tak, ako tvrdí navrhovateľ, lebo návrh bol doručený súdu 15.8.2011 a exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti exekútora 28.11.2011, teda nie s omeškaním viac ako 203 dní, ale rozhodol za viac ako 2 mesiace, pričom v čase platnej právnej úpravy, keďže neexistovala žiadna zákonná lehota, súd nerozhodol po tejto lehote.

Pokiaľ navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, lebo na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje. Takýto záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR II.ÚS 520/2012 z 10.7.2013, kde Ústavný súd SR k námietke, že okresný súd nerozhodol zákonom stanovenej lehote 15 dní konštatoval, že z ustanovenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vydanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Navyše, z ustanovenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu a žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Práve naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá, pričom uvedené platilo aj pred 1.6.2010.

V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či celý priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva z jednotlivých odôvodnení exekučných rozsudkov.

Čo sa týka nároku na náhradu škody, ktorú navrhovateľ uplatnil podľa § 9 z. č. 514/2003 Z. z., keď príslušný súd mal svojím postupom porušiť povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní súd uvádza, že ohľadom prieťahu v konaní nebolo vedené žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa žiadna sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd SR a ani Európsky súd pre ľudské práva.

Súd nezisťoval v konaní prieťahy, pričom všeobecný súd nie je ani oprávnený v tomto konaní zisťovať, či došlo k prieťahom v konaní.

Súd ďalej zisťoval, či došlo k vzniku škody a aká je jej výška.

K vyčísleniu škody súd uvádza, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje a výpočet nákladov považuje za hypotetické. Určenie výšky škody navrhovateľom v žalobnom návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Konštatovanie vzniknutej škody z dôvodu, že súd nevydal poverenie v zákonnej lehote nemôže zakladať vznik škody, pričom navrhovateľ nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia, teda, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Samotnú situáciu navrhovateľ vyvolal sám tým, že uprednostnil rozhodcovský súd pred všeobecným súdom, ktorý by vychádzal zo zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. Občianskeho zákona. Účastníkom exekučného konania nevznikol stav právnej neistoty, navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola žiadnym spôsobom preukázaná a svoje tvrdenia popísané v návrhu žiadnym spôsobom nedokladoval.

Súd sa s výškou majetkovej škody nezaoberal, keďže škoda navrhovateľovi nevznikla. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, čo je jednou zo zákonných podmienok upravenej v zákone z. č. 514/2003 Z. z..

Tak ako súd uviedol už vyššie, majetková škoda a nemajetková ujma v peniazoch v konaní nebola preukázaná a len konštatovaním nedodržania zákonnej, resp. primeranej lehoty nezakladá dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy.

Súd zdôrazňuje, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Navrhovateľovi žiadna škody nevznikla, žiadnym spôsobom nedokladoval vznik tejto škody a tiež nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia, teda, že by mu vznikli náklady.

Súd záverom uvádza, že na základe zistených skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody a ani nemajetkovej ujmy, teda neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, ktorý by mal spočívať v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok, ktoré vyžaduje z. č. 514/2003 Z. z., súd návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 odst.1 O.s.p., lebo odporkyňa mala v konaní úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak trovy konania jej nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na Krajský súd Trenčín, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecným náležitostiam (§ 42 odst.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 odst.1 O.s.p.).